

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a. època núm. 359, gener del 2018

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

ATENCIÓ, NADONS MASNOVINS NASCUTS EL 2017!

CONVOCATÒRIA PER A LA FOTOGRAFIA DE NADONS:
EL DIUMENGE, DIA 14 DE GENER DEL 2018,
A 2/4 DE 12 (11.30) DEL MIGDIA.

La fotografia es farà, com de costum, a les
escalinates de Bell-Resguard.

Informació: 660 09 23 81 - 93 555 16 59 - 93 555 21 13

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: 2018 brut, trencat, observat, amb estel brillant i persistent.

Correcció: Esteve Pujol

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors. El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'Ajuntament de la Vila.

CORAL XABEC

En el recapte voluntari realitzat al Concert de Nadal de la Coral Xabec del passat 23/12 a la Parròquia de Sant Pere, es van recollir 465 euros, quantitat a repartir a parts iguals entre la Marató de TV3 i Càritas Parroquial. Agraïm sincerament la generositat dels donants.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la *Coral Xabec*? Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Vine a *Gent del Masnou* a provar la veu qualsevol dimarts a 2/4 de 10 del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

Editorial

Després del 21-D

Pel seu interès i perquè coincidim força en el seu contingut, reproduïm un extracte de l'article-anàlisi del catedràtic de la universitat de Princeton (EUA) Carles Boix publicat al diari digital Vilaweb després de les eleccions del 21-D:

"A les eleccions del 21-D, l'independentisme ha resistit i s'ha consolidat. L'unionisme ha tocat sostre. En primer lloc, l'independentisme ha resistit malgrat les condicions terriblement adverses del moment: líders empresonats i exiliats; mitjans de comunicació en contra (tots els espanyols, pràcticament tots els editats a Catalunya); una situació d'amenaça permanent (judicial, policial i econòmica) a les nostres idees i accions. Ha resistit perquè té una idea-motor potent (això que algú ha anomenat 'nostàlgia de futur', la construcció d'un país lliure i també millor) i una xarxa social vibrant que desborda, en el contacte personal quotidià i en l'ús de noves tecnologies,...

En segon lloc, s'ha consolidat. Hi havia la possibilitat que, amb el desconcert d'octubre, un sector de l'independentisme, el més 'moderat', es quedés a casa i erosionés els 2 milions i escaig de vots de l'1-O. Hi ha hagut petits moviments als marges: alguns moderats del 27-S han fugit (això explicaria la lleugera caiguda a Sarrià, per exemple). La immensa majoria, però, ha estat fidel a si mateixa i a la independència, ...

En tercer lloc, l'unionisme ha tocat sostre. Si no ha guanyat amb tot a favor, no ho podrà fer en el futur. El 21-D ha enterrat el 'mite' (real els anys vuitanta) de l'abstenció asimètrica. La demografia els va en contra. I, sobretot, la política els va en contra: ni poden ni volen oferir res. L'increment continuat de l'independentisme en convocatòria rere convocatòria confirma aquestes tendències de fons.

Encara no hem sobrepassat el 50% del vot i això ens obliga a ser honestos: la ratificació de la declaració no ha arribat encara. Mentrestant, però, ja podem restablir el govern de les institucions a casa. I, a fora, forçar la negociació, que, al meu entendre, hauria de portar a la caiguda del govern espanyol i la implicació d'Europa."

Com acostumem a fer en cada contesa electoral, reproduïm els principals resultats de les eleccions del 21-D a la nostra vila:

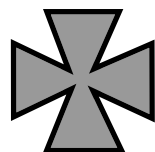
Cens: 17.611, Participació: 14.949 (84,88%); ERC 3.895 (26,14%); JxCat 3.853 (25,95%); C's 2.948 (19,78%); PSC 1.550 (10,40%); CatComú-Podem 1.115 (7,48%); CUP 864 (5,80%); PP 443 (2,97%).

Amb molta feina i expectatives al davant, us desitgem un Bon Any 2018.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
EFEMÈRIDES DE L'ANY 2018 Joan Muray.....	7
BAJANADES 155 O MÉS Joan Camps.....	9
MACAPÀ Joan Maresma.....	10
FER D'AVIS Pep Parés.....	11
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray.....	12
EL TRÀGIC DESTÍ DE LES DOS BOUTY Josep Condeminas.....	14
DITES I PERSONATGES POPULARS (42) Albert Vidal.....	15
POESIA DE JOSEP VENDRELL.....	15
SOM Oriol Lugo.....	16
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran.....	17
LA PUNTA DE LA LLENGUA (92) Esteve Pujol.....	17
50 FETS HISTÒRICS DE CATALUNYA Jaume Clotet i Lluís Valls.....	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany.....	18
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	20
ARRAN DE SÒL Pladebuit.....	21
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot.....	21

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.

De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Gener 2018 --

1	dilluns	Riera	Cap d'Any
2	dimarts	Fàbregas	
3	dimecres	Viamar	
4	dijous	Dominguez	
5	divendres	Ocata	
6	dissabte	Ocata	Reis
7	diumenge	Ocata	
8	dilluns	Fàbregas	
9	dimarts	Riera	
10	dimecres	Fàbregas	
11	dijous	Viamar	
12	divendres	Ocata	
13	dissabte	Aymar	
14	diumenge	Aymar	Trobada nadons del 17
15	dilluns	Viamar	
16	dimarts	Dominguez	
17	dimecres	Aymar	
18	dijous	Ocata	
19	divendres	Riera	
20	dissabte	Fàbregas	
21	diumenge	Fàbregas	
22	dilluns	Dominguez	
23	dimarts	Aymar	
24	dimecres	Ocata	
25	dijous	Riera	
26	divendres	Fàbregas	
27	dissabte	Viamar	
28	diumenge	Viamar	

29	dilluns	Dominguez
30	dimarts	Ocata
31	dimecres	Riera

Bon Any

-- Febrer 2018 --

1	dijous	Fàbregas
2	divendres	Viamar
3	dissabte	Dominguez
4	diumenge	Dominguez
5	dilluns	Ocata
6	dimarts	Riera
7	dimecres	Fàbregas
8	dijous	Viamar
9	divendres	Dominguez
10	dissabte	Aymar
11	diumenge	Aymar
12	dilluns	Riera
13	dimarts	Fàbregas
14	dimecres	Viamar
15	dijous	Dominguez
16	divendres	Aymar
17	dissabte	Ocata
18	diumenge	Ocata

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o c r o c r o f a s t i c a n o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

A JOSEP VENDRELL

Poc més es pot afegir a l'In Memoriam de Josep

Vendrell i Torras que li van dedicar Joan Casals i Jaume Boadella, aparegut al nostre butlletí del passat desembre.

Jo només voldria dir el molt que em gratificaven sempre les seves converses de molts temes, que eren comprensives i compassives amb tothom. Feia bona la dita: «Respecta tots els pobles, estima el teu», ja

que els seus pensaments respiraven una profunda catalanitat.

Quan Casals va llegir el seu escrit a les exèquies vaig veure moltes llàgrimes rel·liscares galtes avall. Les meves les primeres, tal era l'estima que Josep desparava entre tots.

Voldria acabar amb unes paraules de Joan Comellas, també bon amic d'en Josep, que va escriure arran de la mort del seu mestre en música, Cristòfor

Taltabull, i que penso li són molt adients també per a ell: «Que totes les arpes del cel li cantin per tota l'eternitat i que així sigui».

Emili Llinàs i Fortuny

SOS A LES MINES D'AIGUA

Cap al 1800 els senyors benestants del poble del Masnou van veure que el poble estava farcit de vies plenes d'aigües subterrànies i es van unir per construir les mines. D'aquesta manera les van canalitzar i les portaren cap a les seves cases. En aquella època van fer uns túnels i uns pous amb trams que són veritables meravelles constructives.

Amb el temps tot això s'ha anat perdent. De les 24 mines comptabilitzades a la

vila només en queden 4 de vives. La resta es van anar malmetent a mesura que es construïen els pisos i les cases actuals. Es van donar permisos d'obres a constructors sense escrúpols que, en trobar els pous, els omplien de runes i els deixaven cecs. Com que es va implantar la Sorea, es van anar abandonant les mines perquè arreglar-les costava molts diners. Ara ja només som uns quants amics que anem pagant una quota de conservació perquè no s'acabi de perdre aquest bé cultural. Cada vegada els costos pugen més. I jo em pregunto, fins quan ho podrem suportar?

M. Valldeperas Roig

EL 2018 POT SER UN BON ANY PER A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20 el Masnou

CONSULTA'NS A:

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

PER A CAP D'ANY I REIS LLIBRES EDUCATIUS D'ESTEVE PUJOL I PONS

Valors per a la convivència. Parramón Ediciones 2002 (reflexió, contes, activitats...) (*)

Eduquem persones. Reflexions d'un mestre a l'inici del segle XXI. Editorial Mediterrània 2004

Valors per créixer. Parramón Ediciones 2009 (reflexió, contes, activitats...) (*)

El Gran Llibre dels Contes amb Valors. Parramón Ediciones 2009 (26 contes sobre valors) (*)

Pensaments d'un educador. Edicions Saragossa 2011 (Premi d'Assaig Pedagògic. Santa Llúcia 09)

El Gran Llibre de les Emocions. Parramón Paidotribo 2012 (20 contes sobre emocions) (*)

Esforç, prudència i llibertat. Parlant d'educació. Editorial Fonoll. Juneda 2016 premi Joan Profitós

(*) També hi ha edicions en castellà i en altres idiomes.

6 i 17 de gener tortells, de Reis i de Sant Antoni ... i també borregos

De les pastisseries
del Masnou

david

Venda
Online

pastisser

MMACE02

(Millor Mestre Artesà Xocolater
d'Espanya 02)

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà Pastisser
d'Espanya 03)

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Mestre Pastisser

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Pastisseria
miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61

El Masnou

EFEMÈRIDES DEL 2018

Joan Muray
Vocal de Cultura

DEL MASNOU

1343 - 675 aniversari del primer document sobre la masia de Can Teixidor, tot i que hi ha vestigis arqueològics que demostren el seu passat com a vil·la romana.

1818 - 200 anys de la creació del cementiri vell, que estava ubicat al darrere de la parròquia de Sant Pere i part dels terrenys de la Casa Benèfica. El 1867 es va fer l'actual.

1818 - 200 aniversari de la Parròquia de Sant Pere. Aquell any de 1818 s'interdependitzà de la de Sant Martí de Teià. El 1770 es va posar la primera pedra de l'edifici. El 1783 es va beneir. I es va finir l'obra de la seva construcció el 1819.

1918 - 100 anys de la mort de Pau Estapé i Maristany (1845-1918), industrial, polític i mecenes. Les empreses que tenia eren «Can Xala» al Masnou i «Aguas Xala» a Caldes de Malavella. Fou alcalde del Masnou i fundador de la Casa Benèfica.

1918 - 100 anys de la mort d'Antoni Sunyol i Pla. Pilot, capità, empresari i polític. Fou el representant del Masnou a les Bases de Manresa de 1892 i president de la Unió Catalanista. Va escriure a la revista en català «L'Aureneta», publicada a Buenos Aires. A l'Argentina va fundar el Centre Català i el Montepío de la Mare de Déu de Montserrat.

1968 - 50 anys de la mort del senyor

Joaquim Cusi i Furtunet (Llers, Alt Empordà 1879-Barcelona 1968). Fundador dels Laboratoris Cusi i de Moncelimar. A més fou alcalde del Masnou del 1930 al 1931.

DE CATALUNYA

1218 - 700 aniversari de l'Orde de la Mercè. Creada en temps del comte-rei Jaume I el Conqueridor, per Ramon de Penyaforat. El seu objectiu era la redempció de captius.

Escut de l'Orde de la Mercè

1418 - 600 aniversari de la Revolta contra consellers i funcionaris castellans d'Alfons IV (segon comte-rei de la dinastia de Trastàmara). Aquests -servidors seguien la tendència castellanitzadora de l'anterior monarca, Fernando I, pare seu. Fins i tot aquests monarques s'adreçaven a les Corts en llengua castellana.

1818 - 200 aniversari de la primera societat de diligències i missatgeries. Feia un servei de Barcelona a València, dos per setmana al preu de dinou duros a l'interior del carruatge i quinze a l'exterior.

1843 - 175 anys de «Lo Verdader Català» i el seu afany regenerador.

Fou una publicació dels primers temps de la Renaixença, però durà poc temps. Al primer número hi havia el dibuix d'un pagès vestit de festa, bo i re-

colzat en un pedris on hi ha l'escut de Catalunya.

1868 -150 aniversari del Congrés de Societats Obreres. Se celebra a Barcelona amb uns cent representants de 61 societats. L'Associació Internacional dels Treballadors havia estat creada a Londres el 1864.

1868-150 aniversari del naixement de Pompeu Fabra i Poch (Barcelona 1868-Prada de Conflent 1948). Filòleg català conegut com a «seny ordenador de la llengua catalana». Entre les moltes obres que ens va deixar, sobresurt per la seva importància el Diccionari General de la Llengua Catalana.

1918 - 100 anys de «D'Ací D'Allà» i els senyals identitaris de l'art del segle XX. Era una publicació vinculada a la Lliga i sortia mensualment. Entre els seus directors primerencs hi havia: Josep Carner i Josep M. Folch i Torres.

Josep Carner

Josep M. Folch i Torres

1918 - 100 anys de la petició d'autonomia per part de la Mancomunitat de Catalunya i els partits polítics nacionalistes. Puig i Cadafalch, president de la Mancomunitat, i els parlamentaris es traslladaren a Madrid per demanar-la, però, quan se n'assabentaren les diputacions catalanes, expressaren la seva oposició i s'hi manifestaren en contra.

1918 - 100 anys d'una epidèmia de grip a Barcelona, que va afectar cent-cinquanta mil persones.

escola BERGANTÍ

Centre concertat per la Generalitat de Catalunya

Eduquem per al futur

Jornada de Portes Obertes

dissabte 3 de febrer del 2018

d'11 a 1 de migdia

Fra Juníper Serra, 46 el Masnou · 93 555 49 50 · www.escolaberganti.org

BON ANY 2018

Comerciants del carrer Pere Grau

NOVETATS PRADELL
MARIA
PRADELL

93 540 35 76

HOTEL TORINO

93 555 23 13

 Pastisseria
miquel

93 555 06 61

forme's
PERRUQUERIA UNISEX

93 555 41 01

LA LLUNA
CREPERIA
615 022 086
f 'LA LLUNA' CREPERIA

CLIPA
CENTRE MÈDIC PERE GRAU

93 555 35 78

BAJANADES 155 O MÉS

Joan Camps i Ortiz

Veient els resultats de les eleccions del 21 de desembre, no sembla que el criteri dels catalans amb dret a vot hagi variat gaire del panorama sociopolític anticipat en el referèndum de l'1 d'octubre, declarat il·legal. Malgrat que el poder del senyor Rajoy dirigint les càrregues policials contra els col·legis electorals no va poder evitar el recompte de vots de l'1 d'octubre, hem de reconèixer el seu mèrit en l'intent de considerar aquells resultats un frau de llei als quals no calia donar cap credibilitat. Certament que Rajoy no volia el plebiscit acordat de l'1-O per considerar-lo inconstitucional i antidemocràtic i amb el 155, com qui, no agradant-li el cafè se'n pren dues tasses, ens va atorgar la segona volta: un cafè exprés a la George Clooney: el plebiscit del 21-D que, d'acord amb el senyor Millo, seria la panacea de l'excelsa i immaculada constitucionalitat democràtica.

Els catalans som acostumats que en obrir el període electoral automàticament s'obre la veda perquè cada partit pugui extreure el discurs, si no mentint compulsivament dient-les de l'alçada d'un campanar. Evidentment que ens fa molt de respecte tenir líders socials i polítics a la presó o exiliats, però vet aquí la Soraya elevat Rajoy als altars per haver deca-pitat l'independentisme. Només ens faltava al senyor Iceta ballant al so de la música PSOE i tenir un taloner com l'exministre Borrell cantant la necessitat de desinfectar Catalunya de l'independentisme; i, si fem cas a l'exitós senyor Albiol, candidat predilecte de Rajoy, prometent-nos acabar amb TV3 i evitar l'adocrinament de l'ensenyament a l'escola pública sumant-se a l'aspiració fundacional de Ciutadans, obcecats a carregar-se la immersió lingüística i els seus valors d'integració.

Doncs ja ho hem vist: el *poti-poti* armat entre PP, PSC i C's ha mostrat el sostre de l'unionisme català, que tots plegats sumen la minoria que ja sumaven l'1 d'octubre. Amb els resultats obtinguts hauríem de felicitar-los per robar-se els vots, ja que, a força de desacreditar el

dret a decidir dels catalans, han afavorit el vot independentista. Gràcies, Xavier Garcia Albiol! Gràcies, Vicenç Iceta Llorens! Gràcies, Inés Arrimades García! Sense l'encert del vostre atractiu discurs unionista l'independentisme no seria majoria absoluta al Parlament. Ara amb un pam de seny i sabent-ne els resultat, us cal refer els estralls del 155 i restituir el govern destituït sense necessitat de desinfectar res.

Aclarir també a aquells qui, sent perdors volen cantar victòria, clamant que el sistema electoral proporcional els ha perjudicat: Senyora Inés Arrimades, no es queixi! No està prou contenta d'haver aturat el PSC i deixat en ridícul el PP? El seu discurs festiu per haver estat el partit més votat, vostè i el senyor Albert Rivera Díaz l'han llençat intel·ligentment en castellà. Trobo que han fet molt bé! En realitat aquestes eleccions no han afavorit l'unionisme a Catalunya; però sent la formació més votada han assolit la potencialitat de poder fer fora el PP i assumir el govern de Madrid. Fins i tot a mi em faria goig de veure'ls ben aviat governant els espanyols de parla exclusivament castellana ansiosos de parlar anglès.

Em resisteixo ser autocrític, ja que, sent simpatitzant dels tres partits independentistes que sumen la majoria del parlament, presentar-se per separat en unes eleccions clarament plebiscitàries m'han fet sentir

incòmode, ja que aquesta vegada calia comptar clarament els catalans que volem la república independent i els qui volen continuar sotmesos al règim constitucional espanyol, no hi havia més. Ja hem vist la factura que ha pagat el discurs gris de Xavier Domènech Sampere en voler anar a la missa i a la processó defensant Catalunya en Comú Podem; per mantenir l'equidistància han deixat de ser un partit frontissa indispensable per formar govern perdent tres escons dels onze que tenien. I assenyalar la CUP, a qui la seva honrosa i respectable cohereència ha deixat amb quatre escons dels deu aconseguits.

Ens cal entendre que, el pal de paller de l'independentisme, l'han liderat l'ANC i ÒMNIMUM des del 2012, organitzacions que han fet possibles totes les manifestacions de la societat civil, i més que menys, la majoria simpatitzants o amb carnet de partit hem estat sensibles i ser part d'aquesta unitat, però en tot moment hem patit l'instint fratricida de Junts pel Sí, aquestes ganes de mostrar qui pixava més llarg o, pitjor encara, esperant asseguts a la porta del partit, esperant l'enterrament o autodestrucció de l'altre. Crec que aquesta vegada ERC i Junts per Catalunya, en no voler anar junts, han creat una bossa innecessària d'indecisos en no poder definir amb claredat on era el vot útil. Sortosament la unitat s'ha repartit equitativament.

Macapá

Joan Maresma Duran

Macapá és la capital de l'estat brasiler anomenat Amapá. Té una població d'unes 400.000 persones i és l'única capital brasiler que no està connectada amb les altres per carretera. Només s'hi pot arribar en avió o en vaixell. El sud del municipi està tallat per la línia imaginària de l'equador i és a la riba del gegantí delta del riu *Amazones*. El mes de novembre vam tenir la sort de poder estar-hi un cap de setmana llarg.

Diuen que l'origen del nom ve de la llengua *tupí*, com a variació de "macapaba", que vol dir "lloc de moltes bacabas", una palmera nativa de la regió. El primer nom que va tenir, no obstant, va ser el d'*Adelantado de Nueva Andaluza*, i sembla ser que li va posar aquesta pomposa denominació el navegant castellà *Francisco de Orellana*, que va ser per aquests indrets a mitjan segle XVI.

La capital del mig del món –també és coneguda així– va néixer al voltant de la *Fortaleza de São José do Macapá*, inspirada en els models de l'enginyer francès *Sebastien le Preste*, conegut com a *Marquès de Vauban* –apareix al llibre *Victus* de l'escriptor Albert Sánchez Piñol. Va ser construïda entre el 1764 i el 1782 i és a la llista per ser declarada Patrimoni Mundial. No sé si ho aconseguirà... El lloc és molt bonic i molt interessant... Però es troba una miqueta deixat, malauradament...

L'altre punt turístic és el *Marco Zero*, un rellotge de sol que marca la línia de l'equador i que assenyalava l'equinocci de primavera –al març– i el de la tardor –a

l'octubre. Aquest país és molt gran i no hem d'oblidar que aquesta ciutat es troba a l'hemisferi nord. I que jo visc relativament a prop del tròpic de Capricorn.

El que em va agradar més va ser el passeig d'un dia que vam tenir la sort de fer al riu *Amazones*. Vaig llegir que el cabal mitjà del riu és d'uns 230.000 metres cúbics per segon. És una xifra que no s'acaba d'entendre. Penso en rius com el Besòs o el Llobregat o el Ter. Rius que considerava a prop quan era infant. Podem pensar també en

l'Ebre o el Tajo a la península.

L'*Amazones* és una altra història, una altra realitat. Un riu en el qual hi ha moments en què no es veu l'altra riba, que té onades, que és ple de vida malgrat tot. Un riu on hi ha illes i on naveguen vaixells de càrrega que arriben a les 100.000 tones o creuers que s'endinsen fins a *Manaus*, ciutat a més de 1.700 km de la desembocadura....

Vam estar en una illa, a l'*ilha de Santana*... Ens van portar tot passejant fins a un arbre gegantí i vam dinar a casa d'una família que era completa: els avis, els fills, els nets... I els turistes... Un munt de gent al voltant d'una taula on hi havia servits menjars exquisits: peixos d'aigua dolça dels quals no recordo el nom, fruites estranyes, amanides abundants... A un nen li vaig preguntar com anava a l'escola... I em va respondre que en barca... Una existència totalment diferent. No sé si millor. Potser tenim tendència a suposar que el que no fem o el que fan els altres és millor... Millor respecte a no sé què... O veure que la quitxalla és a prop dels avis i aquesta imatge no la veig sovint a la gran ciutat, o veure que ningú no feia servir el mòbil... Possiblement la cobertura no era gaire bona... Persones que em fa l'efecte que tenen una vida molt més simple i, probablement, més saludable. O no... També penso en els mosquits colossals, en la calor asfixiant i la xafogor densa, en la botiga de queviures que és ben lluny, que a l'illa no hi ha dentista... És difícil tenir-ho tot...

Bon any 2018

PD. El pare en fa 94 el dia 19. Moltes felicitats

Fer d'Avis

Pep Parés

Quan ja tens uns quants anys apareixen a la família uns éssers diminuts anomenats nets.

Els et fan reviure la teva pròpia infantesa i la dels teus fills, que sempre diem que van créixer massa ràpid, sense quasi adonar-nos-en, sobretot en aquells moments de la nostra existència on la feina i la passió pel que fèiem ens deixava poc marge per gaudir-los.

Els nets arriben en l'etapa més tranquil·la de la vida. Dedicant-los el nostre temps, fruint-lo amb ells, sembla que compensem el que vam regatejar als propis fills. Però no és només això... Els nets ens ofereixen una triple visió sobre tot el que fem plegats: el plaer de reviure vivències ja oblidades, d'observar com les descobreixen, i el de compartir-les. La seva ingenuïtat, transparència i candor et dona tones de tendresa. I estic convençut que això ens fa millors persones, als avis. Només cal veure que diferent que és anar al teatre amb els nés o sense. Ells dos asseguts a les butaques, absorts i amb la mirada fixada a l'escenari, gaudint de la fantasia que s'hi recrea... Quin privilegi veure'ls xuclats per la trama dels personatges.

L'altre dia en un espectacle de màgia. La veritat, ens passem més temps mirant-los a ells que a l'escenari. Encara que fer màgia és enganyar els

sentits, crear il·lusions no deixa de ser sempre impressionant. El net gran em mirava sorprès, sense explicar-se com ho feia el mag. I, amb un somriure de complicitat, entre tots dos acordàvem deixar-ho així: és màgia!

Fa unes setmanes anàrem al Jamboree, la sala de jazz clàssica de Barcelona, a la sessió de les 8 del vespre amb el net gran d'11 anys. Estudia bateria i per això vaig optar per anar a escoltar un trio dirigit per un percussionista: dos americans (piano i bateria) i un japonès (contrabaix). No va ser un concert fàcil, però estar a dos metres dels músics ho canviava tot. No només es fixava en el so que creaven sinó en la complicitat que vessaven les seves mirades o en els solos de cada instrument. Observar-lo era tot un espectacle. Ho vam rematar amb una bona pizza perquè el dia

fos complet.

No és pas que vulguem fer els nets com nosaltres, però segur que ens senten més autèntics quan compartim amb ells les coses que realment ens agraden.

Quan dormen a casa l'hora dels contes és especial. Saben que me'ls invento i per això trien el tema. Molt sovint són de l'Àliga Veloç, un cap indi que em permet explicar acció i natura, evitant els personatges bons-rebons i els dolents-redolents i fent-los més complexos, com la vida mateixa, fins que s'adormen.

Les xerrades al llit, agafats de les mans, produeixen un benestar calmat i profund. Tot i estar a les fosques, visualitzes, més que mai, la tendresa i l'estimació que et desperten. La família continua sent la més generosa cruïlla d'amors de què disposem tots plegats.

SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

transferència per Internet
<http://caixadesolidaritat.cat>

Per banc

ES78 2100 5000 5102 0017 2439

ES41 3025 0002 4514 3338 9791

Pel justificant i certificat fiscal, cal indicar: el concepte, el nom complet, el NIF i el correu electrònic.

Resposta a l'enigma
de la pàg 21:

Resposta fàcil
Distànci A-C 28,3 Km.

Resposta difícil
Distànci A-C 27,3 Km.

Històries de la vila

Joan Muray

MONCELIMAR – 1933-1940 La fundació humanitària de Joaquim Cusi

Entre les moltes activitats, professionals i humanístiques, que va dur a terme Joaquim Cusi i Furtunet (Llers, Alt Empordà 1879-Barcelona 1968) al llarg de la seva vida, una de molt remarcable fou la Fundació Moncelimar, que establí a tocar dels Laboratoris Cusi, a l'altre costat del torrent de l'Hoguera, ja en terme de Montgat.

L'any 1925 els Laboratoris Cusi (aleshores i durant molts anys es digueren: *Laboratorios del Norte de España*), va crear el 1933 aquesta fundació humanitària, que duraria fins a l'any 1940.

Anem a pams i expliquem el que ja està escrit (1), així com el que he pogut esbrinar sobre ella i la seva finalitat. Corria l'any 1933 i el Sr. Joaquim Cusi estava preocupat per com estava la situació social i va decidir crear aquesta fundació d'ajut per a la mainada desvalguda. Ho feu juntament amb el Dr. Josep Torrubia, metge aleshores del Masnou, que havia estat deixeble de Ferrer i Guàrdia a l'Escola Moderna l'any 1901. També hi col·laborà amb la creació de la fundació el Sr. Pere Grau i Pagès, jutge de la vila i industrial.

Don Joaquim comprar una finca de Montgat, a tocar dels laboratoris. Era la finca de Ca l'Antonnet, que tenia 9 ha., que tenia tres edificis, i hi van construir escola per a 18 nens i nenes.

Els requisits per ser admesos a la fundació eren els següents: tenir entre 8 i 9 anys, ser físicament i intel·lectualment normals i ser orfes, per així donar-los una educació amb la millor pedagogia

Fundació Moncelimar, al terme de Montgat (antiga masia de Ca n'Antonnet)

d'aleshores. Allà hi romandrien fins a la majoria d'edat i els ensenyarien un ofici. La fundació va estar activa del 1934 al 1940; acollí 11 alumnes, 7 nois i 4 noies, que vivien acompanyats pel matrimoni Forteza i una serventa. Els primers passos per aconseguir alumnes fou amb l'Hospici, però resultà impossible, ja que les monges que el regentaven no van permetre que en sortís cap, especialment per ser educats en una escola laica.

Aleshores es van dirigir als alcaldes i reberen el primer alumne el 3 de juliol de 1934, que tenia 12 anys i era de Roses. Després en va arribar un de 9 anys de Pineda.

La fundació seguia aquestes normes: primer anaven a les dutxes i lavabos a rentar-se; després, els nens anaven als camps per tenir-ne i cura i a cuidar els animals, vaques i porcs, i les nenes es quedaven a casa arreglant-la i repasant la roba. Després de dinar anaven tots junts, nens i nenes, a classe.

El dilluns i el dijous tenien classe de

francès, que els donava el Sr. Cusi i la seva filla Josefina. El dimarts i el divendres la tenien de música. A mig matí feien una hora de descans i dinaven a dos quarts de dues. Ho feien tots junts, els nens i els cuidadors, així com algun convidat que hi hagués.

Els festius podien sortir, a Barcelona, a espectacles, o a veure futbol. Tota la mainada tenia una llibreta d'estalvi, que Don Joaquim anava omplint de tant en tant. Totes les despeses del centre anaven a càrrec del Sr. Cusi.

Per l'agost del 1934 reberen la visita del Conseller de Governació de la Generalitat, Josep Dencàs i Puigdollers (Vic 1900-Tànger, Marroc 1966), que feu elogis a la premsa de com era conduïda la fundació. I que volia ampliar el seu radi d'acció, fet pel qual havia adquirit uns terrenys a Lleida (2).

El dia 25 de juliol de 1935 els alumnes de la fundació van rebre la visita del «Quartet de Corda de Barcelona», format per Martí Cabús, direcció i violí, Joan Farrerons, violí, Claudi Agell,

Al Menjador de la Fundació i a la terrassa fent classe de dubuix natural

viola, i Santos Sagrera, violoncel. Els oferiren un concert de música de Beethoven, que fou molt aplaudit pels concurrents. El director d'aquest quartet també havia dirigit l'Orfeó Masnoví (3). Als estatuts de la fundació hi havia una clàusula que deia que els nens a ella acollits es convertirien en copropietaris de la finca. Tenia la idea que quan fossin grans es poguessin quedar a la finca, i fins i tot casar-se i tenir cura d'altres nens. Don Joaquim els visitava dos o tres cops cada dia, i els seus nens, com els anomenava, li demostraven el seu afecte. El dissabte dinava amb ells, un dinar alegre d'excel·lent humor. L'educació era laica i racionalista, segons els esquemes de l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia. Don Joaquim era un ferm creient de la importància de l'educació i formació dels infants en contacte amb la natura, per aconseguir una transformació de la societat.

Després de la guerra, la institució es va dissoldre, i no se sap què fou dels menuts que hi estaven acollits. Segurament foren traslladats a algun orfenat del règim franquista.

El Dr. Torrubia va haver de marxar a l'exili; i se sap que durant la Segona Guerra Mundial va regentar l'Hospital Varsòvia a Tolosa de Llenguadoc (estat francès). Aquest hospital funcionava de forma totalment altruista per assistir els ferits de guerra al sud de l'estat. Hi ha una llista de vint-i-dues persones que hi col·laboraren, entre ells un altre masnoví, també a l'exili, el qui fou Jutge, Pere Grau i Pagès.

Al Masnou, fins fa pocs anys hi va viure un d'aquells darrers nens, que s'havia casat amb una masnovina. Era Vicenç Aja; i d'ell es conta una anècdota que va protagonitzar amb el Sr. Cusí, força anys després de la guerra, i quan aquest ja havia tornat de l'exili, i en Vicenç tenia una parada al mercat de

Vista des del turó de Montgat. La casa que es veu més avall del campanar, és Ca n'Antonet. Oli de principis del segle XX, de Dolors Millet i Villà.

Santa Caterina. Es veu que un dia s'enfadaren i estigueren un temps distanciats, fins que Don Joaquim, que aleshores vivia a Barcelona, se'n va anar al mercat i, dirigint-se a en Vicenç, va dir-li: Què hem de fer!, i va quedar renovada l'amistat.

Aquesta fundació totalment altruista fou

Joaquim Cusí i Furtunet, fundador de la institució i dels Laboratoris Cusí.

utilitzada en contra dels seus promotors pel nou règim. Segons uns informes de caps de la Falange al Masnou (4), amb data 4 de gener del 1940, es diu que el Sr. Cusí tenia amistat amb el Dr. Torrubia i amb el comerciant Pere Grau, persones considerades perilloses, que l'havien ajudat en la creació de la institució, i que els seus principis es basaven en les idees racionalistes de Ferrer i Guàrdia, i per tant els nens i nenes vivien junts, idea totalment contrària per al règim.

Juntament amb la Fundació Moncelimar, el règim franquista també s'apoderà d'una altra finca propera, anomenada Torra-Balari (5), que dedicaren a l'«Hogar Infantil», depenent també de l'«Auxilio Social», regentat per la Falange. Actualment, la Fundació Moncelimar pertany a la Universitat de Barcelona; la seva finalitat, l'educació i la recerca científ-

fica, que finança amb l'arrendament dels terrenys ubicats al terme de Montgat.

NOTES

1. El treball fet per Francesca Niubó Prats, Martí Pujol Forn i Maria Rosa Buhigas Cardó. Museu Cusí de Farmàcia. Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya. A Rev. Soc. Catalana Hist. Farm. 12 (32):18-24 (2017) ISSN 1887-908X.
2. Aquest fet no s'ha pogut comprovar.
3. Aquest orfeó, el primer a la nostra vila, fou fundat l'any 1928 i va durar fins als anys 1933/34, i fou dirigit pels mestres Cabús i Jaume Sampera.
4. Informes que es conserven a l'Arxiu Municipal del Masnou.
5. Es troba encara dempeus, però força malmesa. Està a tocar dels edificis de l'antiga fàbrica Ventura (la que té una mena de castell de tobxana).

Bibliografia

- Joaquim Cusí i Furtunet. Farmacèutic. 1879-1968. Emília Marfà i Farreras. 2000
- Revista Societat Catalana d'Història de la Farmàcia. La Fundació Moncelimar. De Francesca Niubó Prats, Martí Pujol Forn i Maria Rosa Buhigas Cardó.
- Recordant Joaquim Cusí i Furtunet. Ramon Asensio i Cardell. Gent del Masnou, 249. Gener 2008.
- Fites no farmacèutiques i farmacèutiques de la vida d'en Joaquim Cusí i Furtunet. 1879-1968. Publicació especial núm. 3. Societat Catalana d'Història de la Farmàcia. Barcelona 2013.
- Montgat. Imatges per a la memòria. Àlbum de 144 cromos de la memòria històrica del poble.
- Sobre el Ilmo. Señor Don Joaquín Cusí Furtunet. Conf. del Excmo. Sr. D. David Martín Hernández. Académico de Número de la Real Academia de Farmacia. Instituto de España. Madrid. 2000.
- Històries de la Vila... del Masnou. Volum II, Joan Muray. Katelani 2000. Vilassar de Mar 2005.
- Històries de la Vila... del Masnou. Volum III, Joan Muray. Katelani 2000. Vilassar de Mar 2015.
- Hemeroteca de La Vanguardia. 16/8/1934 i 25/7/1935.
- Testimonio gráfico. Textos y documentos. Universitat de València.
- L'exili mèdic català a França (1939-1949). Gimbertat 2006.
- <https://facebook.com.../montgatiimatges/73162894021>

Dr. Josep Torrubia, quan era director de l'Hospital Varsòvia, a França, durant l'exili.

EL TRÀGIC DESTÍ DELS DOS BOUNTY

Josep Condeminas

De la mateixa manera que fins ara el naufragi més universal ha estat el del transatlàntic *Titànic*, sens dubte el motí més cèlebre ha estat el del vaixell de l'Armada anglesa *HMS Bounty*. Així doncs, no és d'estranyar que les dues tragèdies fascinessin la literatura i el cinema. Tot i que, de la *Bounty*, normalment se'n ressenyen tres versions cinematogràfiques, en realitat en van ser cinc. Una primera versió muda, australiana, de 1916, i una segona, també australiana, amb un jove i desconegut actor de nom Errol Flynn que posteriorment es faria molt famós. Les dues totalment oblidades, amb la qual cosa, la primera més representativa va ser la de l'any 1935, per a molts la millor versió, amb un carismàtic Charles Laughton al paper del despòtic capità Bligh, i un jove Clark Gable. Després vindria la versió de 1962 a càrrec de Marlon Brando i Trevor Howard, també molt digna, i finalment, la de 1984 amb Anthony Hopkins i Mel Gibson, la versió més fidel a la realitat, encara que la pel·lícula va ser rebuda amb certa indiferència, potser perquè el públic ja coneixia sobradament la història.

Però abans de continuar amb el cinema, millor serà rebobinar fins a l'any 1783, any en què es va construir el vaixell original, un transport de nom *Bethia* i que a l'any 1787 l'Armada anglesa va comprar, reformar i armar amb la finalitat específica que viatgés a Tahití, la Polinèsia, per recollir espècimens del denominat *Arbre del Pa*, i transportar-los al Carib per a la seva plantació. Un fruit amb gran quantitat de varietats, estès profusament pel Sud-est asiàtic. Un arbre de fruits abundants i de fàcil arrelament; un autèntic *Mannà*, ja que se n'aprofitava tot, el fruit, el tronc i les fulles. Tothom que hagi llegit el llibre o vist la pel·lícula recordarà les terribles vicissituds del viatge, la brutal disciplina a bord, el despotisme del capità Bligh amb la tripulació, cosa que finalment provocaria el motí encapçalat per l'oficial Fletcher Christian.

Tot i que l'attrezzo de les pel·lícules acostuma a ser de duració limitada al rodatge i després normalment es destrueix, el vaixell de la versió de 1962 es va construir amb tota fidelitat, segons els plànols de l'Almirallat anglès, amb materials de primera qualitat, com el casc, fet de roure americà, i abillat perfectament per a la navegació. De fet, i a fi d'incorporar-se al rodatge, va navegar des de Nova Escòcia fins a Tahití. A les seqüències finals de la pel·lícula, els amotinats cremen el vaixell i els productors ho volien fer amb la rèplica, un autèntic disbarat. Molts del personal de rodatge, Marlon Brando entre ells, van intercedir perquè no es portés a cap la crema, una sàvia decisió, ja que, acabada la pel·lícula, es va constituir la *HMS Bounty Organi-*

zation, que va utilitzar el vaixell com a museu i per efectuar *tours* turístics. Una de les seves estades va ser al Moll de la Fusta del port de Barcelona. A l'any 2012 va iniciar la que seria la seva última singladura, ja que va ser sorprès per l'huracà *Sandy* i va naufragar davant de les costes de Carolina del Nord. Dels dotze membres de la tripulació van perdre la vida el capità i una dona, Claudene Christian, una descendent del cap dels amotinats de 1788, Fletcher Christian. Com a cosa curiosa, a l'any 1957 es van trobar les restes de l'autèntica *Bounty* a l'actualment denominada *Bounty Bay*, a l'illa de Pitcairn, últim refugi dels amotinats. Una vegada més s'havia complert el tràgic destí de la *Bounty*.

Font consultada: Internet.

Dites i personatges populars (42)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...

que algú es juga els quartos?

La paraula *quarto* pot tenir diversos significats, des d'una ciutat a la regió de la Campània, prop de Nàpols, a Itàlia, fins a un pastís amb forma rectangular, típic de Mallorca, elaborat amb pols de midó, ous i sucre, que sol acompanyar-se amb xocolata.

La frase de la qual parlem aquí, però, es refereix a la paraula *quartos* com a sinònim de *diners*.

L'accepció prové del castellà i té el seu origen en una moneda que s'encunyà al regne de Castella des del segle XV fins al XIX. El seu valor era de quatre maravedísos, possiblement la moneda més popular durant molt anys ja que el *maravedís* –també conegut com a *morabati*– començà a encunyar-se per ordre d'Alfons VIII en aquell regne cap a 1172 i també, poc després, al regne de Lleó per ordre de Ferran II. El seu nom era la forçada cristianització de la paraula àrab *eamila* que, justament, significa moneda *almoràvit*, la dinastia marroquina formada per àrabs be-rebers del Sàhara al segle XI i cridada per l'emir d'Isbiliva (l'actual Sevilla) perquè l'ajudessin contra Alfons VI de Castella; comandats per Yússuf ibn Taïfin, la seva ferocitat llegendària aviat els va fer guanyar les places de Màlaga, Granada, Sevilla, Almeria, Badajoz, València, Lleida, Saragossa, Mallorca i d'altres.

El maravedís portava una petita creu, el nom del rei en llatí i altres caràcters en àrab a fi de facilitar l'important comerç amb els mecaders musulmans.

Pel que fa al quarto, era una moneda anomenada pobra, és a dir, d'aram amb molt poca plata, fins al punt que un ral (el que serien vint-i-cinc cèntims actuals) equivalia a vuit quartos i mig. Van encunyar-se monedes amb aquest valor a diferents indrets de l'extensa geografia hispana de l'època com Granada, Filipines, Mèxic, Cuba i també a la Seca de Barcelona el 1808, durant la Guerra de la Independència, el 1823 per la Junta Superior del Principat de Catalunya i al llarg de la dècada de 1836 a 1846 en el regnat d'Isabel II; també hi ha exemplars de 1840 procedents de la Seca de Berga i que es corresponen a poc després de la fi de la Primera Guerra Carlina.

Els quartos eren la moneda més utilitzada en la compra de queviures i en altres despeses habituals donat el seu relatiu poc valor. I també era la moneda més emprada en les apostes de joc. D'aquí la frase *jugar-se els quartos*.

Alguns estudiosos apunten que també pot referir-se al fet de jugar-se el contingut d'una habitació de la casa –d'un quarto–, però és poc probable i, en qualsevol cas, no és una informació degudament documentada.

Cara i creu d'una moneda de 6 Quartos acunyada a Catalunya el 1837 en el regnat d'Isabel II.

Poesies de Josep Vendrell

El passat novembre ens va deixar Josep Vendrell i Torres, home ben conegut dels masnovins. Soci de Gent del Masnou des de l'inici i també poeta fecund i finíssim. En conservem un abundós aplec de poesies, gairebé totes inèdites i que en aquest butlletí n'anirem publicant.

Ens ha semblant escaient de reproduir-ne precisament ara aquesta, ben adient pel seu traspàs recent. Quina antitètica barreja d'humanitat sincera i de fe pregona!

Equip de redacció

GERMANA MORT

Quin parentiu ens lliga... impertinent!

Inoportuna sempre, en tot moment,

descarada,

pocavergonya i desconsiderada;

lladre a l'aguait;

freda, insensible, de traïdora besada.

Implacable, cruel, dominadora;

de tot allò existent: devastadora.

Qui et mou, qui et mana?

O Mort! Mala germana!

Filla bastarda del fruit dolent que ha violat la vida.

Sense l'un i l'altre,

tu ets inexistent.

Quin odi t'ha mogut?

Quin orgull precedeix la teva mala fama?

O Mort! Mala germana!

Qui és el qui renega de la llum amb tal neguit

que tot ho vol transformar en negra nit?

Tanmateix ets innocent

per ser, del tot, sense ànima i esperit,

mancada de voluntat i de coneixement.

Però, del gra de blat mort,

en surt la frondosa espiga.

Qui tasta la teva lluita i el teu combat i és destruït,

reneix amb més vitalitat.

Si la llavor és bona,

es fa més gran, més noble la persona.

Ah! Qui et tasta té més gana de viure i de gaudir.

O Mort! Bona germana!

Vine de pressa o a poc a poc, però vine!

Que en tu ja veig l'estel que m'encamina

i em marca el nord.

El desig d'arribar-hi es fa més fort.

Amb tu...,

el com i el perquè d'aquesta vida

ja arriben al seu bon port.

Bona companya!

Germana Mort!

Josep Vendrell

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo Real

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques www.oriolugoreal.com

MÉS ENLLÀ DELS PROPÒSITS: ELS HÀBITS

Els hàbits no són res més que un conjunt d'accions o pautes que hem interioritzat i normalitzat en el nostre dia a dia. No hi hem de pensar gaire, sorgeixen de nosaltres amb facilitat.

Et preguntaràs potser per què parlo d'hàbits i no de propòsits?

- Doncs perquè els propòsits no serveixen de res sense uns bons hàbits que els acompanyin.

M'agradaria preguntar-te:

- Quants propòsits del 2017 has complert?

-...

Ara deixa'm formular-ho diferent:

- Quins són els teus bons i mals hàbits?

Tots en tenim: des de fumar, anar al gimnàs, aprendre idiomes, menjar sa, veure una sèrie abans de dormir, llevar-te a la mateixa hora, esmorzar amb cafè, anar a comprar al mateix supermercat, desplaçar-te a la feina amb cotxe, marxar els caps de setmana...

El problema recau en el fet que un propòsit és un desig. I, si aquest anhel no es materialitza en un conjunt d'ac-

cions o conductes repetitives i contínues (hàbits), es queda en una idea intangible (que no es compleix).

Tothom tenim hàbits més adaptatius que d'altres, l'important és que aprenguis que si realment vols fer canvis a la teva vida, has d'enfocar-te en quins hàbits vols aprendre (incorporar) i quins hàbits vols desaprendre (eliminar i transformar).

- Agafa paper i llapis.

- Escriu!

Quan ho tinguis clar, llavors passem a la segona fase... Aquesta consisteix a dissenyar un pla. Qualsevol hàbit consta de dos elements: repetició i reforç. Així és com el nostre cervell crea les connexions necessàries perquè existeixi l'automatització (els famosos 21 dies; tot i que ara s'ha descobert que són més aviat 66 dies). Una tècnica senzilla és la de comprar-se un calendari de paret. Un calendari ben gran que puguis penjar en un lloc visible de casa teva. A dalt escrius el títol de l'hàbit que vols instaurar en els mesos concrets:

GENER 2018 ANAR AL GIMNÀS

El primer cop que ho aconsegueixis fes una creu o una rodona en el dia que sigui i d'un color cridaner (verd, groc, blau...). Així cada dia (o els dies que t'hagis marcat) aniràs posant la mateixa marca fins a completar les primeres setmanes. El fet de marcar el calendari ja és un reforç (tot i això, també pots buscar altres premis que et motivin).

El fet de veure cada dia aquest calendari t'obligarà a fer els esforços necessaris, fins a arribar a un punt en el qual ja no caldrà mirar el calendari. Com deia Aristòtil: "Som el que fem dia a dia. De manera que l'excel·lència no és un acte, sinó un hàbit".

Feliç 2018!

ISABEL I NEUS

TEIXITS - MERCERIA - TALLER D'ARRANJAMENTS

8 de febrer carnaval

Tenim idees i bases perquè facis la teva pròpia disfressa. Atreveix-t'hi!

Teixits i maquillatge, Complements.

Fontanills, 2 · 93 540 26 19 el Masnou

Ortín & Associats
Advocats

EN VENDA

**PARTICIPACIÓ DE
PLUMA D'AIGUA
AL MASNOU
(MINA CRESTA)**

Condicions a convenir

Contacte:

618 69 61 39, Mercè

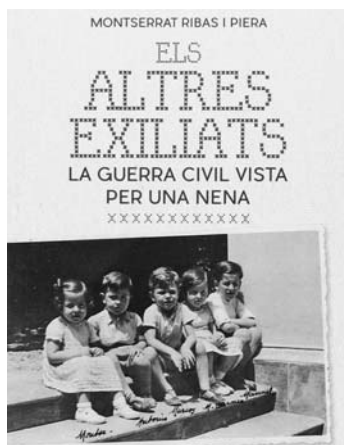
Horari: dilluns a divendres
de 10 a 13 i de 17 a 19

Parlem de llibres

August Garcia i Orri

Més que la guerra civil amb ulls de nena

No coneixia de res Montserrat Ribas (Barcelona, 1929), tot i que havia publicat un parell d'obres autobiogràfiques, però el títol i el subtítol d'aquesta seva darrera obra, també clarament autobiogràfica, em van cridar l'atenció i m'hi vaig endinsar (1). Vaig constatar que es tractava d'un llibre de memòries d'infantesa (els records de l'autora comencen quan té 6 anys i acaben amb 9), concretament dels tres anys de guerra civil, escrites des de la vellesa, amb vuitanta anys fets. De seguida em va enganxar, tot i no ser una obra que pugem qualificar de literària i malgrat algunes deficiències lingüístiques, per diverses raons. En primer lloc, perquè era la visió i les vivències de la guerra des del punt de vista d'una família burgesa catalana que l'any 1936 mateix deixa el país per incorporar-se a l'Espanya insurrecta després de passar una temporada voltant per Europa. Era, doncs, una visió dels vencedors, almenys teòricament. He de reconèixer que des d'aquest punt de vista no n'havia llegit de llibres de memòries, ja que sempre m'havien interessat més les del bàndol republicà. En segon lloc, per la sinceritat de l'autora, anunciada des de les primeres pàgines, però ben real. Tant és així que la innocència de la nena, en molts moments tens la sensació que

encara l'ha mantinguda l'àvia. En poden ser exemples les referències sovintejades a qualificar la seva exposició d'apolítica (p. 44 per exemple); o també la insistència en la seva manca de memòria (escrivint unes memòries!), que sovint la porta a reconèixer que molts dels seus records els exposa "de forma, potser, una mica desordenada" (p. 131) o "sense ordre ni concert" (p. 169); o encara les vivències que la fan sentir "nacional", però catalana (p. 122, per exemple): llegeixen, ella i els seus germans, "Flechas y Pelayos"; admira el general Moscardó i la seva gesta portada al cinema i tot; esperen amb il·lusió la caiguda de Barcelona per poder-hi

tornar; etc. etc. etc. En tercer lloc, també fruit d'aquesta sinceritat, perquè deixa ben clar que la guerra per a ella, com per a tants altres infants, va ser una aventura que la va treure de la monotonia de la vida ordenada i repetitiva que feia a Barcelona: "com deia en les primeres línies, em va pesar més la joia que la tristesa." (p. 203) En quart lloc per la quantitat d'anècdotes que explica (sobre l'educació, sobre els primers contactes amb la mort, sobre els jocs o el cinema, sobre els canvis lingüístics de moltes famílies...), ja que són un bon reflex, i em sembla que ben realista, de la vida quotidiana d'aquells anys. I en cinquè lloc, perquè, com de passada, fa algunes reflexions d'allò més interessants: sobre el desencís d'alguns nacionals, com del mateix pare de la protagonista (p. 197) o d'ella mateixa en adonar-se de la repressió brutal del català a la postguerra (p. 195-96 i 202); sobre la falsa pau que es va imposar a partir del 1939: "Tot plegat fa rumiar i pensar com l'odi engendra odi i la pau que pensàvem que havíem aconseguit va ser tenyida per la sang i el patiment de tanta gent." (p. 193); etc. No és pas casualitat que les seves memòries acabin amb una frase que va llegir en un poblet de la Noguera: "A tots els caiguts d'una guerra que no havia d'haver estat mai".

(1) Montserrat Ribas i Piera. *Els altres exiliats. La guerra civil vista per una nena*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 2016. 207 pàgines.

La punta de la llengua (92) Esteve Pujol i Pons

Els verbs tenen un mode anomenat **participi**, que s'anomena així perquè participa del verb i de l'adjectiu; és un adjectiu amb masculí (pintat, estimat, reduït, mogut...), femení (pintada, estimada, reduïda, moguda...) i plural masculí i femení (pintats, pintades, estimats, estimades, reduïts, reduïdes, moguts, mogudes...). Hi ha, però, alguns participis que fàcilment diem de forma incorrecta; us n'apunto uns quants dels més habituals:

AFAVORIT ~~AFAVORESCUT~~; APAREGUT ~~APARESCUT~~; BATUT ~~BATIT~~; COBERT ~~COBRIT~~; COMBATUT ~~COMBATIT~~; CONCEBUT ~~CONCEBIT~~; CONCLÒS ~~CONCLOÏT~~; CONEGUT ~~CONESCUT~~; COMPAREGUT ~~COMPARESCUT~~; COMPLAGUT ~~COMPLASCUT~~;

CREUT ~~CRUSAT~~; DESCLÒS ~~DESCLOÏT~~; EMPÈS ~~EMPENYUT~~; HAGUT ~~HABUT~~; IMPRÈS ~~IMPRIMIT~~; INCLÒS ~~INCLOÏT~~; MOLT ~~MOLGUT~~; OFERT ~~OFERIT~~; MORT ~~MORIT~~; OBERT ~~ØBRIT~~; PERTANGUT ~~PERTANESCUT~~; PLANYUT ~~PLANANGUT~~; REBUT ~~RECIBIT~~; RECLÒS ~~RECLOÏT~~; SABUT ~~SAPIGUT~~; SOFERT ~~SOFRIT~~; VENUT ~~VENGUT~~...

Només n'hi ha cinc de correctes que acaben amb -SCUT: CRESCUT (de créixer), MERESCUT (de merèixer), NASCUT (de nèixer o néixer), PASCUT (de péixer) i VISCUT (de viure) i els seus compostos corresponents. Tots els altres acabats en -SCUT no són pas acceptables.

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per Lluís Valls

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història.

Intentarem explicar els fets i, per fer-ho, extractem el llibre de Jaume Clotet "50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya". Tothom ha de saber per què fem el que fem i diem el que diem.

Capítols anteriors: **Abril17** (1) Els ibers, (2) Arriben els grecs. **Maig17** (3) La romanització, (4) Indibil i Mandoni. **Juny17** (5) Terra de Gots, (6) La invasió musulmana. **Juliol-agost17** (7) El Pare de la pàtria, (8) La primera independència. **Setembre17** (9) Pau i treva, (10) Els primers textos en català. **Octubre17** (11) La unió dinàstica entre Catalunya i Aragó, (12) La conquesta de Tortosa i Lleida. **Novembre17** (no editat). **Desembre17** (13) La batalla del Muret. (14) La conquesta de Mallorca

Continuem.

La conquesta de València

Mentre Jaume I conqueria Mallorca, el noble aragonès Balasc d'Alagó conqueria Balansiya i més tard ja controlava Morella. L'acció era molt significativa doncs posava en evidència el moment de feblesa de l'emirat i de la dinastia almohada. El moment era l'adequat i a més el rei Jaume volia prendre la iniciativa als aragonesos dels quals desconfiava per falta de lleialtat. A més tenia l'exèrcit de Mallorca per a llançar una operació d'envergadura contra els emirats valencians.

València era un objectiu cobejat de feia temps pels catalans, de fet ja s'havien fet incursions però mai havien quallat. En aquesta situació els reis catalans i castellans, i per no fer-se nosa entre els diferents regnes hispànics, havien acordat de repartir-se la reconquesta. Catalunya i Aragó reconquerien el Mediterrani i el llevant i Castella la resta de l'interior. L'empresa però no era fàcil

ni tan ràpida com les illes. L'emirat valencià requeria un tracte especial: l'extensió, la força militar dels almohades i la continuïtat territorial amb altres zones musulmanes feien preveure una llarga i complicada lluita. Seguint el protocol, Jaume I ho va exposar a les corts, a Montsó, l'any 1232 també amb títol de creuada beneïda per Roma.

L'any següent, el 1233, forces convingudes d'Aragó i Catalunya atacaven i conquerien Borriana a l'estiu. Moltes poblacions com Castelló o Peníscola que quedaven entre Cata-

lunya i els nous territoris conquerits més tard, s'anaren rendint davant la superioritat dels atacants.

En una segona fase de la campanya conqueridora, el 1235, les hosts de Jaume I van prendre les viles de Cullera i Alzira en una estratègia d'encerclament de la ben fortificada València i, a finals del mateix any, el rei va conquerir el Puig, un punt estratègic per a la conquesta de la capital.

Un cop conquerit i fortificat el Puig el següent pas era l'assalt de València, cosa que el rei va voler verificar altre cop amb les corts catalanes. Els fets però es van precipitar quan a mitat del 1237 l'emir valencià Zayan ibn Mardanis va llançar un atac furios per a recuperar el Puig. L'assalt es va repel·li però les forces catalanes quedaren força mermades i això aturava el ritme de la conquesta. Durant la resta d'aquell any el rei es va dedicar a fortificar més l'indret, a enfortir-ne de nous i a buscar reforços a Catalunya i Aragó. Zayan va fer diverses propostes de pau que el rei va rebutjar i per contra Jaume I sí que va fer pactes amb cabdills islàmics que es convertiren al cristianisme jurant lleialtat al rei per a salvar la vida i la hisenda.

El 23 d'abril del 1238 es va iniciar el setge formal de la ciutat de València. Desesperats els musulmans van buscar reforços de l'exterior i una expedició arribada de Tunis va intentar, sense èxit, trencar el setge cristià. El rei Jaume però no tenia pressa i va aprofitar el bon temps per a rebre reforços de Catalunya i Aragó, fins i tot altres cavallers d'Europa es desplaçaven cap a València per a rebre els favors espirituals de lluitar en una creuada. Finalment Zayan va capitular i, després d'unes breus negociacions, Jaume I entrava triomfal a la ciutat. Tot i que en l'acord de capitulació es preveia un passadís de seguretat pels musulmans que volguessin fugir de la ciutat, grups d'almogàvers van atacar, robar i fer esclaus a molts refugiats. La caiguda de València va ser un cop definitiu i suc-

**"Aur! Aur! Desperta ferro!
Deus nia!"**

...

**Veyentnos sols venir, los pobles ja flamejen:
veyentnos sols passar, son bech los corbs netején.
La guerra y lo saqueig, no hi ha mellors plahers.
Avant, almugavers! Que avisin als fossers!
La veu del somatent nos crida ja a la guerra.
Fadigues, plujes, neus, calors resistirem,
y si'ns abat la són, pendrerà per llit la terra,
y si'ns rendeix la fam carn crua menjarem!
Desperta ferro! Avant! Depressa com lo llamp
cayèm sobre son camp!
Almugavers, avant! Anem allí a fer carn!
Les feres tenen fam!"**

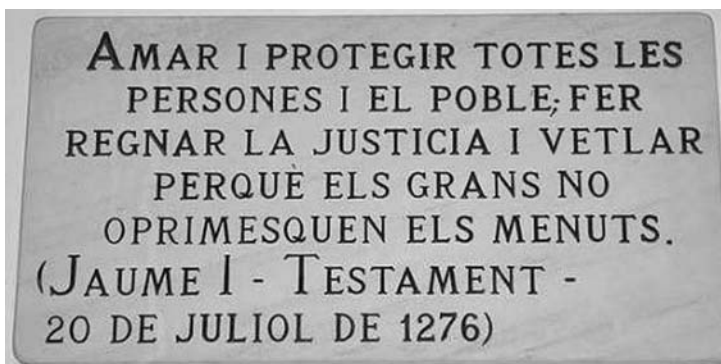
cessivament va anar caient tot l'emirat. El 1244 es rendia Dènia i Xàtiva i la darrera plaça al 1245, la capitulació de Biar.

A diferència de Mallorca en la repoblació de València i els seus territoris es va permetre a una part de la població musulmana de quedar-se al nou regne però per evitar aldarulls se'ls va remetre cap a les muntanyes on hi van ser fins tota l'edat mitjana. A les planes i la costa s'hi van establir colons procedents sobretot de Catalunya, però també d'Aragó, Castella, Navarra i Occitània. Malgrat les facilitats ofertes als nous colons l'atracció a viure-hi sempre va ser feble per dues raons: el territori era immens i encara el veien insegur. L'any 1272 la població cristiana era només un 15 per cent del total, això explica l'èxit de diverses revoltes sarraïnes que es produïren durant les dècades següents.

El testament de Jaume I

El testament del rei Jaume no va ser una feina fàcil. El nombre de fills i els béns a repartir es van anar alterant tota la vida. Per aquesta raó Jaume I va fer sis testaments tots ells complementats amb clàusules i disposicions per a repartir tots els seus dominis. Si bé se li pot retreure aquesta divisió del regne, cal tenir en compte que era així com es feia en el seu temps. El monarca va tenir com a mínim setze descendents dels seus tres matrimonis i relacions amb vuit amants conegudes. Deu eren fills i sis filles i al final de la seva vida tenia prou terres, propietats i recursos per a satisfer tothom.

Alfons fou el seu primer fill i únic del primer matrimoni amb Elionor de Castella de la qual es va divorciar el 1229 amb el consentiment del Papa al preu de fer hereu de la corona al seu fill Alfons. Posteriorment es casà amb Violant d'Hongria que va ser la dona de la seva vida i amb qui tingué deu fills que foren els hereus importants dels seus regnes i dominis. El matrimoni va durar, fins a la mort de Violant, 16 anys. La conquesta de Mallorca i València van ser providencials pel rei Jaume doncs satisfia a Alfons i deixava també herència al primer fill amb Violant a qui van batejar amb el nom de Pere.

Placa amb la cita apòcrifa de Jaume I, situada a l'Ajuntament de Planes (el Comtat - València)

Aragó i Catalunya eren per a Alfons i València, Mallorca i Montpeller per a Pere. Però aquest repartiment, equitatiu pel monarca, no va satisfer a Alfons que es va enemistar greument amb el seu pare i a més la reina Violant va entrar en el conflicte reclamant una part pel seu segon fill Jaume exigint un tracte igual a Alfons i Pere. Jaume I va modificar el testament d'una manera absoluta. A Alfons li deixava Aragó i València, a Pere li atorgava Catalunya i a Jaume li cedia Mallorca i Montpeller. Però aquesta distribució beneficiava a Alfons en detriment de Pere fet que agreujava les disputes familiars.

La mort inesperada d'Alfons l'any 1260 donava un tomb i desbloquejava la situació. Altre cop el rei refeia el testament; Pere rebia Catalunya, Aragó i València, mentre que Jaume es quedava amb les Balears, el Rosselló i la ciutat de Montpeller. Aquesta resolució que a ulls del rei satisfia totes les parts va tornar a crear conflicte amb l'infant Pere doncs considerava que havia de rebre la pràctica totalitat de l'herència per ser el fill primogènit. Per fer palesa la seva disconformitat Pere va signar un document juntament amb nobles aragonesos, valencians i catalans. Irrat el monarca va enviar a València una delegació per obligar a Pere i comprometre's per escrit a respectar el seu germà. A contràcor, Pere va acceptar però internament no ho va acceptar mai pensant que a la més mínima posaria Mallorca sota el seus dominis. Aquesta ocasió li arribà quan ja era rei l'any 1279 que, aprofitant la seva superioritat militar, manifestà públicament que per acontentar la voluntat del seu pare, el

rei Jaume II de Mallorca havia d'obeir-lo "així com frare major", Pere el va obligar a un contracte de vassallatge i l'acord, tot i que reconeixia al Regne de Mallorca, li treia competències fonamentals i l'obligava a ser feudatari del Regne d'Aragó.

Encara que el rei Jaume va dividir els seus dominis entre els fills també era conscient que aquesta no era la decisió òptima. En aquest sentit va establir en l'últim testament que els regnes de València i Mallorca, en un futur, no podien ser dividits i que els seus hereus els havien de llegar íntegrament als seus descendents. Havent dotat el rang de regnes a València i Mallorca els va separar de Catalunya provocant unes conseqüències que han perviscut fins als nostres dies. Aquesta separació va fer que hi hagués una acceptació general de formar part d'una mateixa nació en regnes separats el que marcaria profundament l'evolució històrica i política dels Països Catalans.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

LA BUFANDA

Anys enrere, l'edat marcava la diferència que es donava en l'ensenyança entre nens i nenes. Es donava per fet que les nenes, si sabien llegir i escriure sense fer faltes d'ortografia, ja en tenien prou. Els nois, si els pares volien que tinguessin ofici o bé estudis, allargaven aquests darrers a fi de poder accedir a l'escola industrial o bé a la d'arts i oficis.

Elles aprenien a cosir: fer vores, sorgir mitjons, apedaçar llençols o bé pantalons, clavar botons, allargar mànigues o escurçar pantalons i faldilles, tota una feina que, en contraure matrimoni, tenien assegurada de per vida.

Les classes socials que no requerien d'un sou per subsistir feien que la filla, a més, aprengué el francès, rebés classes de solfeig i piano; també el que llavors prevalia era estudiar i "fer el comerç". Si la nena ja tenia això, serietat, modes i un bonic somriure, podia col·locar-se en qualsevol despatx, oficina, magatzem o botiga per portar els llibres, vendre de cara al públic o ser fins i tot l'encarregada de l'establiment fins al matrimoni...

La nostra filla Angelika, en acabar la Primària, va voler aprendre a cosir. Jo diria: "cosir en serio". A Badalona una *Academia de Corte y Confección* impartia les classes adients sobre aquesta especialitat. Va seguir-les fins que, finaldes amb aprofitament, un diploma la nomenava "Profesora". Ja podia establir-se i fer-ne classes. Mai no va exercir, però li va servir per entrar a treballar a la Lufthansa com a empleada en la secció d'uniformes del personal de cabina femení i masculí.

L'escrit d'avui m'ha sigut narrat per la nostra filla, que li fou contat per una companya de cosir, la qual en tingué coneixement per l'àvia materna i que ho va fer de "pe a pa" sense estalviar detalls a la seva estimada neta.

Trasladem-nos, doncs, als anys 40! Us hi animeu?

La història ha passat de generació en generació i pot ser que s'hagin omès o afegit detalls. Comencem?

Som en el menjador. La llar de foc està apagada, el pare no vol que s'encengui fins a Santa Llúcia, però el tuf del braser i l'escalforeta donen fe que l'àvia ja l'ha encès.

La pantalla del llum que penja fins prop del nostre cap, sostinguda pel contrapès, fa que entre la mare i jo claregi un sector ben il·luminat per poder cosir sense esforçar la vista. La mare m'ajuda a tallar llençols i coixineres de la peça de roba que el padri m'ha comprat per a l'aixovar que estem preparant. La llum ens encercla i, més enllà, la foscor que ens rodeja fan que el lloc i el moment siguin adients per a certes confidències. Intercanviem una mirada. Què vols saber?

La mare m'endevina el pensament. Vull fer-te una pregunta, mama.

Soc tota orelles; jo també, fa vint-i-tres anys vaig fer a la teva àvia un munt de preguntes per ordenar els meus dubtes. Bé, doncs, vull saber el que seria més adient per a la nit de noces: un pijama o bé una camisa de dormir? I per acabar-ho d'adobar: curta, llarga, transparent, escotada, llisa, frunzida, coll camiser o de "barco"; tu, què m'aconselles, mare? Vols que et sigui franca o bé una resposta per quedar bé i salvar la situació? Mira, filla, per ser breu, tot parlant de mare a filla, jo escolliria una "bufanda", teixida amb llana de catxemira per la finor, més aviat curteta i d'un color suau, indefinit ja que no es fa necessari el joc amb cap altra peça.

La noia es mira la mare amb els ulls ben oberts, desconcertada. Per què una bufanda, mare?

Jo vaig escollir una camisa, la que em va semblar millor per a aquesta nit tan assenyalada; i el teu pare, com aquell qui no fa res, amb molta delicadesa va començar arremangant-la cap amunt i jo l'ajudava, sí, sí, quan la camisa pel meu pes i contacte amb el llençol es resistia, fins que va quedar voltant-me

al coll com una bufanda.

Del tec, la família i els amics convidats van sortir-ne molt contents i satisfets. Uns parlaments molt emotius per part dels assistents més assenyats i el clàssic ball, que vam obrir, com és costum, el meu marit i jo va posar punt i final a la festa de noccs.

Res de taxi. Les dues famílies tenien cotxe, de segona mà, però en tenien i ens acompanyaren fins al port.

El comiat fou breu. Petonets a la riba; ja a bord, mocadors des de la coberta. El "Jaime I" ja feia fum. Tres tocs de sirena, això es mou, ja naveguem!

La cabina ens rep amb una llum tamisada per un petit ull de bou...

La nit és curta i, quan em desperto, la camisa de dormir penja al final de la llitera feta un farcell.

Em vesteixo; el meu marit fa veure que encara dorm, però un ull mig entreobert el posa en evidència. Faig veure que no me n'he adonat i li faig un petó. Vesteix-te; ja es veu la catedral de Palma.

Fem les maletes, tenim gana i entrem al bar. L'olor del cafè obre els narius. Un cafè amb llet servit en una tassa grossa de porcellana blanca amb el logotip "Jaime I" i tres ensaimades, dues de normals i una de cabell d'àngel, portades a bord el dia abans, però boníssimes, ens posen a to.

Després... tres dies d'estada a Palma, un dia a Sóller i tres a Valldemossa donen fi a l'estada a Mallorca i al nostre viatge de noccs.

Vas ser feliç, mare?

Molt feliç i tu molt puntual! Vas néixer nou mesos després. Això vol dir que vas venir amb el pare i vas tornar amb mi.

La bufanda i tota la resta han satisfet i aclarit els teus dubtes?

Així acabava la deliciosa narració de l'àvia de l'amiga de la nostra filla Angelika. La mare... l'àvia... qui en té una, no sap el que té.

El Jaime I

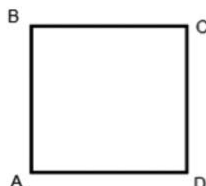
Exposicions

Fins a l'11/1: VIII Mostra de maquetisme nàutic. Escola de Maquetisme del Masnou

Del 13/1 al 8/2: Homenatge a Tomàs Bases (dibuixant)

L'enigma V.D.R.

Quatre pobles estan situats en els vèrtexs d'un quadrat de 10 km. cada costat. Volen fer una xarxa de carreteres que els uneixi. Quin és el traçat més curt per unir-los?

Resposta a la pàg 11

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

Diumenge 21 de gener de 10 a 14, al local social de Gent del Masnou.

Dr. Agell, 9, al costat del cinema La Calàndria

Classes de ioga

Els dimarts de 2/4 de 8 a les 9 del vespre, meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral: socis 70 €, no socis 80 €

Inscripcions a GDM Tardes feiners de 6 a 2/4 de 9. Més informació 607 74 74 99 · ivet@latercerapell.com

Vocalia Recreativa

CURSETS DE GAITA

Informació a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

Inscripcions a GDM Tardes feiners de 6 a 2/4 de 9.

gentdelmasnou@gmail.com • www.gentdelmasnou.cat

Arran de sòl

Per Pledebuit

Està groc i el cap se li infla, era una dita que corria per la nostra vila anys ha, ara en desús. Potser, fins i tot, pocs la deuen recordar. No se sap exactament què vol dir, ni si es referia a algú; però, vaja, el que sí que és segur és que no era cap premonició.

Millor, ja que sembla que el groc, tot i estar de «moda» en certs sectors del nostre país, sembla que causa enuig en uns altres, i no diré qui, ja que potser ficarien a la presó fins i tot aquest pobre quisso.

Posats a cercar dites sobre aquest color, no n'he trobades gaires, per no dir poquíssimes. Només dues, aquestes: «Estar groc com la cera» (deu ser la d'abella, ja que la sintètica és blanca), i «Val més estar un ratet roig que tot l'any groc».

Aquesta segona ja té més suc, tot i que per a alguns això de roig tampoc no els cau gaire bé. Bé, que s'hi posin fulles; això sí, grogues de la tardor.

Tan bonic que és el groc, tant en la natura com en la moda; si no recordeu aquell to cremós que tenen els flams i, és clar, la crema. I aquell regust àcid de les llimones. I aquell dolç i cremós gust de la mel. I a qui no agrada una truita ben grogueta?

I aquelles pintures de Van Gogh i Gauguin. És clar que també hi ha coses no gaire agradables amb aquest color, com la icterícia, que abans es deia el fel sobreixit.

Si es comença a prohibir aquest color, què farem amb tots aquells ciutadans de països asiàtics que conviuen amb nosaltres i que tantes botigues tenen?

I com marcarem les carreteres quan hi ha obres? I de quin color pintaran les bústies que hi ha pels carrers? Ah, també hi ha ambulàncies d'aquest color.

I encara hi ha una cosa també d'aquest color i que, per cert, agrada a pràcticament a tothom, i que a molts els encanta emmagatzemar, fins i tot en guarden els bancs a les seves caixes fortes. Aquest metall, abans, servia per valorar el diner: com més en tenia un estat, més valor tenia la seva moneda. També en deien el vil metall, però tothom en volia. És l'única cosa que, dels béns rebuts en una herència, no fa fàstic a ningú.

Ara, entre que fan els bitllets com xurros, sense entrar en valoracions, i que molta gent ja fa servir el diner de plàstic, tot això deu haver quedat en no-res.

Certes banderes, si els treien el groc, com quedarien?, d'un roig intens. El fotut és que dues d'elles, l'una més propera que l'altra, serien iguals. No, això no!

Bé, nois, plego, ja que de tant parlar d'aquest color, el que s'hi està quedant, de moment, sense que el cap se m'infla sóc jo. Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Bundt Cake al cava

Ingredients

100gr de mantega sense sal, 200gr de sucre, 3 ous, 100gr de mascarpone, 125ml de cava, 170gr de farina, 5gr de llevat

Per fer el Cake:

Escalfeu el forn per dalt i baix a 180º.

Greixeu el motlle. Tamiseu la farina amb el llevat. Barregeu el sucre amb la mantega durant uns 2 minuts fins que quedi esponjosa, tot posant-hi el mascarpone. Afegiu-hi els ous d'un en un mentre els aneu batent. A velocitat baixa o amb una llengua hi aneu tirant el cava i la farina perquè s'integri a la massa. Poseu la barreja en el motlle i cap al centre del forn, sobre la reixa, uns 40 minuts, o fins que, punxant el cake amb un palet, en surti net. Traieu-lo del forn i que es refredi.

Per fer l'almívar:

Escalfeu 50gr de sucre amb 80ml de cava en un pot a mig foc fins que bulli durant un minut.

Pinteu el cake i deixeu-lo refredar.

Per fer el Glassejat:

Bateu la resta de sucre glaç amb uns 20ml de cava o més, si hi cal, i cobriu el cake amb el glassejat.

Si el feu abans de Reis, i amb un gotet de mistela, pot ser un bon ressopó per Ses Majestats.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Cap a la República

Un poble en marxa ni se suspèn ni s'atura

ANC-AI Masnou Decidim · Gnr18 · elmasnou@assemblea.cat

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

27 de novembre: A petició del PP i C's la Junta Electoral espanyola prohibeix el color groc en l'enllumenat de Nadal de Barcelona, així com la pancarta de l'Ajuntament que reclama l'alliberament dels presos polítics. **Una Rebel·lió de color groc** esclata arreu reclamant la llibertat dels Presos Polítics.

30 de novembre: Puigdemont rep a Brussel·les, la bandera catalana republicana, confeccionada a Orà (Algèria) a la postguerra del 1941. Ha estat cuidada com un tresor per diferents persones que l'han protegida fins ara. La bandera adquireix novament tot el seu sentit com a conseqüència del règim espanyol sobre Catalunya.

2 de desembre: Per recollir fons pels presos polítics l'ANC reuneix 50.000 persones al **Concert per la Llibertat**. Missatges de suport d'institucions i personatges públics locals i estrangers.

* **El president de la Generalitat** ha exigit al **'tripartit del 155'** que **"treguin les seves mans"** de les delegacions de la Generalitat a l'exterior.

3 de desembre: A Barcelona 10.000 músics i cantaires interpreten Els Segadors per la llibertat.

4 de desembre: Surten de la presó amb fiança de 100.000€ tots els consellers empresonats excepte Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart. Un grup d'eurodiputats denuncia que l'estat espanyol els impedeix visitar els presos polítics catalans.

5 de desembre: S'inicia la campanya amb la presència dels consellers exmpresonats.

* **Jordi Cuixart:** "no perdrem l'esperança com a societat pacífica, avui tenim més força que mai".

* **El Tribunal Suprem espanyol** retira l'ordre internacional de detenció contra el President i els consellers a l'exili.

6 de desembre: Oriol Junqueras: *Això no va de banderes sortiré d'aquí amb el puny alçat i la mà estesa a tothom.*

7 de desembre: Amb el lema **"Europa, desperta't!"** milers de catalans ocupen els carrers de Brussel·les i denuncien la manca de democràcia de l'estat espanyol.

Per desició de la Junta electoral espanyola TV3 només podrà informar, sobre la manifestació, durant un minut en cada bloc del 3-24. Tot i això ha estat sancionada perquè s'ha considerat que hi va dedicar massa espai.

* **Puigdemont, a Juncker:** 'Havieu vist mai enlloc del món una manifestació com aquesta per a donar suport a criminals?'

10 de desembre: Romeva: "Tornarem a la foscor del franquisme si guanyen els constitucionalistes"

11 de desembre: El Suprem demana investigar a CDC, el PDECat, ERC, l'ANC, Òmnium i l'AMI.

* **David Fernandez:** "fa molt temps que hem deixat de ser súbdits".

13 de desembre: El síndic de greuges veu "inadmissible" que no hi hagi "igualtat de condicions" entre els candidats del 21-D.

18 de desembre: El govern espanyol obre expedient i els aplica sancions a Sánchez i Junqueras per haver difós àudios des del centre penitenciari.

14 de desembre: Llerena denega a Sánchez el permís per sortir de la presó a fer campanya.

15 de desembre: Jordi Sánchez: "Només la victòria de Puigdemont mostrarà al món la insubornable voluntat de Catalunya".

* **Les urnes de l'1-O** són omnipresents en els actes de campanya de la CUP.

Catalunya endavant!

21 de desembre: Eleccions del 155. L'independentisme guanya per majoria, supera el sostre dels dos milions de vots i continua guanyant suport

* **Pep Guardiola, Lluís Llach, Anna Gabriel, Agustí Alcobarro,** entre molts altres, assenyalats de rebel·lia a l'informe de la Guàrdia Civil. També els 11S des del 2013

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Convida la teva gent també a fer-ho. Podeu ampliar o contrastar aquesta informació posant el concepte de la notícia al buscador de google

OFICIS DEL MASNOU DESITGEN A TOTA LA POBLACIÓ MOLT BON ANY 2018

REPARACIÓ DEL CALÇAT

Antonio

Francesc Macià 87
(al davant de l'escola Ferrer i Guàrdia)

93 540 75 88

Canvi de cremalleres en botes, bosses,
motxilles, jaquetes i pantalons.
Venda de productes especialitzats

Construccions Jiménez

Obres i reformes en general

607 947 004

Correu electrònic:
jimenezconstruccions@telefonica.net

MIQUEL VINARDELL I BOLART.

INSTAL·LACIONS
D'AIGUA, GAS I
ELECTRICITAT

Girona, 35-37, 3r. 3a.
93 555 45 01 · 93 555 36 91

BLAS FLECHA Pintor

- Decoració en general
- Interior i exterior
- Allisat d'estucats

607 08 20 25 el Masnou

EMPRESA INSTAL·LADORA

L'ENDOLL ESPECIALISTES
EN IL·LUMINACIÓ

Instal·lacions Segarra sl

Aigua, gas, electricitat, energia
solar, aire condicionat, calefacció,
vivenda intel·ligent, porters
electrònics, regatge per aspersió

93 555 12 52

www.germans-segarra.cat
info@germans-segarra.cat

SERVEIS INTEGRALS

Rehabilitació de la vivenda 100%
Pintura decorativa en general
Neteges de comunitats i particulars
Instal·lacions d'alumini

609 34 56 90 - 93 555 24 91 - Xavi Fuster
serveisintegralsxl@gmail.com

MOTORCAS

VENDA, LLOGUER I REPARACIÓ DE
MAQUINÀRIA I ESTRIS PER A LA
CONSTRUCCIÓ I EL BRICOLATGE
Som al polígon La Bòbila

Garrofers, 5 (pont de Teià)
Tel. 93 540 17 89

Automoció
SANT MIQUEL
Des de 1992

Reparació en general
de l'automòbil.
Mecànica - Xapa
Electricitat - Neumàtics

Sant Miquel, 10 el Masnou · Tel 93 540 34 36
info@asm.cat · www.asm.cat

**CENTRAL
PNEUMATIC**

Jaume Estragués

Equilibrat electrònic
Alineació de direcció

Av. Joan XXIII, 28
Tel. 93 555 53 03

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Francesc Macià 29
660 09 23 81-555 16 59
08320 El Masnou - El Maresme

Lluís Valls Marí

**YESOS
HELIO
scp**
GUAIXAIRES

QUALSEVOL TIPUS DE TREBALLS
AMB GUIX O ESCAIOLA
AILLAMENTS TÈRMICS I ACÚSTICS
Fem pressupostos

660 48 19 54 / 660 48 19 56
yesoshelio.cat / yesoshelio@gmail.com
El Masnou